

Nr 468.

Av herr **Jacobson m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 345, med förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379), m. m.*

I proposition nr 345 har Kungl. Maj:t förelagt riksdagen förslag till ny taxeringsförordning. I anledning härav få vi anföra följande.

De särskilda taxeringsnämnderna.

I enlighet med taxeringsorganisationssakkunnigas förslag inrättades som provisorisk förstärkning av taxeringsväsendet åren 1942 och 1943 särskilda taxeringsnämnder för handhavandet av taxering av aktiebolag och andra juridiska personer med undantag av oskifta dödsbon och familjestiftelser. Enligt de sakkunnigas betänkande borde i viss utsträckning till sådana nämnder hänskjutas taxering jämväl av fysiska personer, som äro rörelseidkare.

Departementsförslaget stannar vid att som permanent institution bibehålla särskilda nämnder för taxering allenast av nyssnämnda juridiska personer. Som skäl för bibehållandet av dessa nämnder hänvisar departementsförslaget till samstämmiga uttalanden av myndigheter, som hörts över sakkunnigebetänkandet, enligt vilka de särskilda nämndernas arbeten utfallit väl.

De särskilda nämnderna hava otvivelaktigt varit bättre ägnade att handhava taxeringen av sagda juridiska personer än nämnderna i allmänhet. Större likformighet i vissa frågor, såsom beträffande avdrag för värdeminskning å byggnader ävensom bättre kontroll över att samtliga blivit taxerade, har vunnits, och en jämförande granskning av flera företagens i samma bransch deklarationer har givetvis varit av värde. En praktisk fördel har även vunnits däri, att taxeringen av sådana juridiska personer, som driva rörelse inom flera kommuner i samma län, kunnat behandlas av endast en nämnd.

Men likväl och även om nämndernas arbete i flesta fall ej torde giva anledning till klander, anse vi oss emot generellt inrättande av särskilda nämnder kunna resa den invändningen, att det otvivelaktigt synes möjligt att med billigare medel uppnå samma resultat. Ifrågavarande juridiska personers deklarationer äro som regel åtföljda av fullständiga räkenskapsutdrag samt styrelse- och förvaltningsberättelser, och frångående av deklarationerna kan, förutom av tekniska skäl samt i de fall skäl till ändring av yrkade värdeminskningsavdrag anses föreligga, praktiskt taget icke ske utan räkenskapsgranskning. Nämndens handlingsfrihet är sålunda av naturliga orsaker i mycket stor utsträckning begränsad till frågor av teknisk art. Finnes dessutom i nämnden varken bokföringssakkunskap eller rutinerad fackkunskap

representerad, måste även den tekniska granskningen av deklARATIONERNA bliVA OTILLFREDSSTÄLLANDE och nämndens beslut i mer eller mindre grad felaktiga. Det synes oss lämpligare, att granskningen av ifrågavarande juridiska personers deklARATIONER anförtroddes åt vid länsstyrelserna anställda bokföringssakkunniga eller, om annan för ändamålet särskilt lämplig person finnes att tillgå, åt denne i egenskap av konsulent. Ersättning till ordförande för taxering av skattskyldig, vars deklARATION på så sätt granskats av tjänsteman, synes böra utgå endast som för deklARATION av annan skattskyldig.

Vid sådant förfarande torde taxeringen av juridiska personer, som äro skattskyldiga till flera kommuner, kunna anförtros åt den lokala nämnden i hemortskommunerna.

Det torde då böra åläggas nämnda konsulent att, där så ansåges erforderligt, föredraga granskade deklARATIONER för de lokala nämnderna. Man får icke bortse från, att lokalkännedom även kan vara av stor betydelse vid taxering av juridiska personer, såsom t. ex. familjebolag. I sådana fall är det en nackdel, att bolagets och aktieägarnas deklARATIONER behandlas av skilda nämnder.

I län med större antal juridiska personer är värdet av den jämförande granskningen större, och som dessa i allmänhet äro koncentrerade till större städer, är lokalkännedomen mindre. I sådana fall, t. ex. län med 1,000 eller flera sådana skattskyldiga, synas oss därför övertvägande skäl tala för, att taxeringen av dessa skattskyldiga anförtros åt särskilda nämnder.

De särskilda nämnderna synas oss jämväl för kommande år böra bibehållas som provisorium, varom förordning för övrigt redan utfärdats, och en saktlig utredning om huruvida desamma böra införas som obligatorisk institution företagas.

Lättnad åt taxeringsnämndsordförandena.

Härutinnan har föreslagits en rad åtgärder, varom må nämnas följande.

Huruvida fastställandet av tidigare datum eller 31 januari för avgivande av de uppgifter, som skola lämnas av arbetsgivare m. fl. till ledning vid annan taxering, kan medföra någon märkbar lättnad, är tvivelaktigt. Det har visat sig svårt för ett stort antal uppgiftsskyldiga att kunna avlämna uppgifter inom den nu stipulerade tiden, och tidigare datum får väl förväntas medföra proportionsvis större försening. Den stora gruppen jordbrukare torde även i fortsättningen avlämna uppgifterna i samband med deklARATIONEN, något som även får anses lämpligt och praktiskt. Som regel förfäres så, att deklARATIONERNA genomgås vid mottagandet, varvid uppgifter om utbetalda arbetslöner avstämmas mot deklARATIONERNA och granskas i vad mån de kunna avse icke avdragsgilla utgifter, varefter utsortering sker. Den av de sakkunniga förmenta olägenheten, att uppgifterna lämnas inne i deklARATIONEN och »upptäckas först vid senare realbehandling av deklARATIONEN», torde höra till mindre vanliga företeelser.

Den föreslagna ändringen kan emellertid hava den nyttan med sig, att även en del deklARATIONER lämnas före 1 februari och en del av sorterings-

arbetet måste kunna påbörjas tidigare. Sorteringen av uppgifterna för sig och deklARATIONERNA för sig innebär emellertid till väsentlig del dubbelarbete.

En i viss mån mera betydande lättnad innebär departementsförslaget om förordnandet av särskilda konsulenter som biträde åt taxeringsordförandena med granskning av rörelseidkarnas deklARATIONER och andra deklARATIONER av mera invecklad beskaffenhet. RörelseidkaredeklARATIONERNA äro emellertid i flesta fall ringa till antalet å landsbygden i förhållande till i städerna. Fördelen med denna anordning, som ur effektiviseringssynpunkt är av stor betydelse, kommer sålunda huvudsakligen stadsdistrikten till godo, men blir mindre märkbar för landsbygdsdistrikten, som förut äro sämre lottade med biträdeshjälp, vilken i allmänhet helt saknas.

Som vidare lättnad har i enlighet med de sakkunnigas betänkande föreslagits överflyttandet av en del av bestyret med längdföringen från taxeringsnämndsordförandena till häradsskrivarna. De senare skola sålunda upprätta stommor till A-längden, vilket otvivelaktigt är en lättnad.

Längderna föras väl som regel av kronombudet eller, om detta icke är lämpligt, av ledamot i nämnden, vilken även uträknar beskattningsbara beloppen. Summeringen av längderna torde för många ordförande kännas betungande, och då häradsskrivarna hava därför tränad personal, synes överförandet av denna del av arbetet lämpligt.

Medan ovan relaterade och i övrigt föreslagna åtgärder till lättnad i ordförandenas arbete te sig mer eller mindre betydelselösa, ha mera verkningsfulla åtgärder såsom arbetshjälp åt ordförandena å landsbygden avvisats, i det att ersättning av statsmedel för anlitad arbetshjälp ej ansetts böra utgå.

De sakkunniga hava efter relaterande av taxeringsnämndsordförandena åvilande arbetsuppgifter uttalat, att det torde vara oomtvistligt, att ett starkt behov föreläge av ökat biträde åt taxeringsnämndsordförandena i syfte att bereda dessa ökad tid för det egentliga taxeringsarbetet. Efter att hava sonderat en del utvägar hava emellerid de sakkunniga avstyrkt ersättning åt ordförandena för biträdeshjälp under den motiveringen, att det finge misstänkas, att ordförandena själva likväl utförde arbetet och uppbure den för arbetshjälp avsedda ersättningen. Motiveringen är ägnad att förvåna, då givetvis ersättning ej bör utgå, såvida icke biträdeshjälp kan anses hava varit erforderlig och verkligen anlitats.

Avstyrkandet torde även bero därpå, att värdet av föreslagna lättnader överskattats och underskattning skett av taxeringsarbetets faktiska ansvällning.

Ökningen av antalet uppgifter, framförallt i de skogrika länen, har medfört, att ordförandena i huvudsak få ägna sin tid åt sortering av dessa och annat arbete av teknisk natur, medan allt för ringa tid kan ägnas åt saklig granskning. Det torde få anses uppenbart, att ett dylikt sakernas tillstånd medför betydande förluster för stat och kommun och att såväl enskildas som det allmännas krav på en rättvis taxering åsidosättes, men det får även den följden, att det i längden blir omöjligt förmå kvalificerade ordförande att bibehålla uppdraget.

Arbetet i första instans är av grundläggande natur, och en mindre väl utförd taxering åsamkar ej blott skatteförlust utan jämväl ökat arbete i andra instanser. Det är för taxeringsarbetets nöjaktiga utförande ett oefftergivligt villkor, att därför erforderliga arbetskrafter ställas till förfogande.

Rörande biträde åt taxeringsordförandena har i förslaget erinrats om bestämmelserna i 15 § 1 mom. och 108 § taxeringsförordningen, enligt vilka bestämmelser i stad magistrat eller drätselkammare samt i köping eller landskommun kommunalstämma eller kommunalfullmäktige äga till förfogande för beskattningsnämnderna i första instans ställa kommunala tjänstemän med uppgift att biträda ordförandena vid mottagandet och ordnandet av deklARATIONER och andra taxeringsuppgifter, vid granskning av nämnda handlingar ävensom, i den mån så erfordras, vid fullgörandet av ordförandens övriga uppgifter. Denna utväg att förskaffa ordförandena hjälp vid utförandet av de enklare delarna av taxeringsarbetet, varigenom ordförandena beredas tillfälle att mera ägna sig åt det egentliga taxeringsarbetet, rekommenderas i departementsförslaget.

Jämlikt 145 § taxeringsförordningen lämnar staten bidrag till kostnader, som kommun åtagit sig för särskilda anstalter för taxeringsarbetet genom tillhandahållande av tjänstemän enligt 15 § 1 mom. taxeringsförordningen eller annorledes, endast om Kungl. Maj:t finner dessa anstalter äga särskilt värde för det allmänna.

Enligt vår mening få sådana anstalter som anställande av arbetsbiträden anses hava särskilt värde för det allmänna, om ökningen av taxeringsnämndens arbetsbörda är sådan, att fara för arbetets behöriga genomförande föreligger. Rekommendationen i departementsförslaget att utnyttja bestämmelserna i fråga torde få anses giva stöd för en sådan tolkning. Kommunerna lära emellertid icke vara villiga ensamma åtaga sig några större kostnader, och utsikten för taxeringsnämndernas ordförande att erhålla hjälp på deras föranstaltande te sig därför mindre gynnsamma.

Att bestämmelserna om ersättning av statsmedel erhållit så restriktiv omfattning, torde bero därpå, att kommunerna antagits delvis kunna lämna hjälp åt taxeringsnämnden med anlitande av egna tjänstemän eller eljest mot ringa kostnad, och att allenast, i händelse mera omfattande anstalter måste vidtagas, statsverket borde bära mer eller mindre del av kostnaderna.

Med hänsyn till taxeringsarbetets betydligt ringare omfattning vid tiden för sagda bestämmelsers tillkomst motsvara de väl dåtida behov, men taxeringsarbetets enorma ansvällning kräver nu, att bestämmelserna anpassas efter förhållandena. Det bör icke längre lämnas åt kommunernas godtycke att föranstalta om biträde åt nämnderna, utan stipuleras skyldighet att alltefter omfattningen av taxeringsnämndens arbete lämna erforderlig hjälp.

Fråga kan väl uppstå, huruvida kommunerna i fortsättningen böra hava någon del i taxeringsbestyret. Dels få väl de kommunala organen anses lämpade att ombesörja erforderliga anstalter och tillse, att lämnad arbetshjälp utnyttjas i avsedd omfattning, och dels synes det ur allmän sparsam-

hetssynpunkt lämpligt, att de möjligheter, kommunerna kunna hava att anställa arbetskraft utan eller mot ringare merkostnad för det allmänna, tillvaratagas.

Kostnadsansvaret för dylika kostnader för biträde åt taxeringsnämnderna torde jämväl i fortsättningen böra delas emellan kommunerna och statsverket. Grunderna torde emellertid böra klart angivas. Kostnaderna i fråga synas oss skäligen böra lika fördelas.

När kan då arbetet anses vara av sådan omfattning, att ordföranden kan anses i behov av biträde?

Enligt departementsförslaget förordas tillsättandet av konsulenter för biträde åt ordförandena med granskning av rörelseidkaredeklarationerna. Som mera betungande ur granskningssynpunkt komma därnäst jordbrukaredeklarationerna och därefter annan fastighet. Enligt vår uppfattning bör biträde lämnas, så snart antalet skattskyldiga i ett distrikt uppgår t. ex. till 1,500 och antalet jordbrukaredeklarationer och annan fastighet till 600 stycken och antalet deklarationer och uppgifter sammanlagt till 6,000 stycken eller t. ex. antalet skattskyldiga till 2,000 och antalet av deklarationer med jordbruksbilagor eller bilagor till annan fastighet uppgår till 500 stycken och sammanlagda antalet deklarationer och uppgifter till 6,000 stycken. För överstigande antal deklarationer och uppgifter synes ersättning för anlitat biträde böra utgå efter 10 öre per stycket, dock med en lägsta ersättning av förslagsvis 50 kronor.

Besvärstid till prövningsnämnden.

I enlighet med sakkunnigebetänkandet föreslås framflyttandet av tiden för besvärs anförande hos prövningsnämnd till 31 juli. De sakkunniga hade emellertid föreslagit utsträckning av tiden för avslutandet av taxeringsnämndens arbete till 31 maj, medan departementsförslaget bibehållit nu gällande bestämmelser, att arbetet skall vara avslutat senast 15 maj, dock att utsträckning av tiden kan medgivas till 15 juni. Ändrade bestämmelser om underrättelse till skattskyldig angående avvikelse från deklaration har ej föreslagits.

De sakkunnigas motivering för framflyttandet av tiden för besvär till prövningsnämnden har sålunda i huvudsak bortfallit. Visserligen äger taxeringsnämnden som nyss nämnts erhålla utsträckt tid för arbetets slutförande, och underrättelserna till de skattskyldiga kunna härigenom bli senare, än om taxeringsarbetet avslutas inom föreskriven tid. Det är emellertid att märka, att jämväl under nuvarande förhållanden äro taxeringsnämnderna i stor utsträckning försenade och avsluta i många fall ej arbetet förrän i början av juni månad, vilket icke synes hava varit till något men. Skattskyldig äger alltid anföra besvär hos prövningsnämnd över samma års taxering och äger även fullfölja besvär i högre instans, därest han ej erhållit underrättelse om avvikelse från deklarationen före 15 juni, och han äger jämväl under sådana förhållanden inom natt och år efter det utskylden blivit honom avkrävd anföra besvär till särskilda prövningsnämnden.

Enligt nu gällande bestämmelser skall prövningsnämnden hava slutat sina sammanträden för året 10 oktober. Detta föreslås i huvudsak att bibehållas, då väsentliga delen av besvären skola vara avgjorda till dess. Alldenstund arbetet i prövningsnämnderna är synnerligen pressande och antalet besvär visar tendens att stiga, synes det hava varit större anledning att flytta tiden för besvär ingivande till prövningsnämnd tillbaka än tvärtom, eller att i varje fall bibehålla nu gällande tiden.

Besvären inkomma i allmänhet de sista dagarna. De skola diariseras, klagandens deklaration skall uttagas, remissbrev skall skrivas, anteckning om besvärens innehåll för besvärsförteckning skall göras, och slutligen skall ordföranden avgiva yttrande.

Om besvärstiden utgår 31 juli, kan efter nämnda förberedande åtgärder saklig behandling av besvären hos prövningsnämnden ej börja förrän omkring mitten av augusti månad, och vederbörande intendent skulle då hava cirka 40 arbetsdagar på sig. Med hänsyn till den mångfald uppgifter, som i allmänhet tynga besvären i de skogrika länen, framförallt i Västerbotten, kan man icke påräkna, att en föredragande skall hinna med att behandla mer än 25—30 i genomsnitt per dag, även om denne haft biträde med förbehandling av ärendet. Det är icke ur likformighetssynpunkt lämpligt, att huru många biträdande intendentur som helst förordnas, men det är likväl av största vikt, att prövningsnämndens beslut vilar på grundlig utredning och sakligt övervägande.

Varje förkortning av prövningsnämndens arbetsperiod är sålunda till synnerligt stort men, och tiden för besvärens ingivande bör därför ej ändras.

Taxeringsinspektörerna.

Taxeringsinspektörerna hava av de sakkunniga föreslagits skola i de större länen placeras i lönegrad A 24 och i de mindre länen, däribland Västerbottens län, i lönegrad A 21. I de minsta länen ha de sakkunniga ansett taxeringsinspektörer ej erforderliga. I Göteborgs och Bohus län ävensom i Malmöhus län ha föreslagits två taxeringsinspektörer, varav en i 24 och en i 21 lönegraden. Förslaget härutinnan har i kungl. propositionen följts, om man bortser från att befattningarna tills vidare hava avsetts endast skola vara extra ordinarie.

Kungl. Maj:t har emellertid, med hänsyn till att ärendena angående omsättningsskatten ansetts skola beredas å taxeringsavdelningen, härutöver föreslagit inrättande i de större länen av ytterligare en taxeringsinspektörstjänst, vars innehavare skulle åtnjuta arvode, motsvarande nettolön enligt lägsta löneklassen inom lönegrad Eo 21 i ortsgrupp E jämte rörligt tillägg och kristillägg eller, efter avrundning, 8,100 kronor för år.

För att belysa landskontorens arbetsbörda, såvitt angår befattningen med taxering, hava de sakkunniga för åren 1939 och 1940 sammanställt vissa uppgifter, intagna i bilaga C till de sakkunnigas betänkande. Av uppgifterna i fråga synes man kunna sluta sig till att avgörande vid bedömning av frågan

om ett län skolat betraktas såsom större eller mindre och alltså böra tilldelas en taxeringsinspektör i 24:de eller 21 lönegraden synes hava varit antalet skattskyldiga i länet. Samtliga län med över 90,000 skattskyldiga hava sålunda erhållit inspektörsbefattning i 24 lönegraden. Då i Västerbottens län de skattskyldigas antal endast något överstigit 75,000, har alltså inspektörsbefattningen här endast placerats i 21 lönegraden.

Emellertid synes oss uppenbart, att antalet skattskyldiga inom länet ingalunda kan tillmätas avgörande betydelse i denna fråga, utan arbetstyngden bör avvägas efter helt andra grunder än de sakkunniga synas hava gjort.

Otvivelaktigt torde de mest krävande och tidsödande arbetsuppgifterna i fråga om landskontorens taxeringsarbete avse handläggningen av de till provningsnämnden inkomna besvären. I första hand synes därför antalet sådana besvär böra beaktas vid bedömande av frågan om taxeringsarbetets storlek å landskontoren. Först i andra hand bör beaktas antalet inkomna deklARATIONER rörande inkomsttaxeringen (i stort sett motsvarande antalet skattskyldiga). Det landskamreraren enligt gällande taxeringsförordning åvilande arbetet att undersöka, huruvida taxeringarna inom länet äro med skatteförfattningarna överensstämmande, är otvivelaktigt mycket krävande, men torde detta hans arbete ofta få anpassas efter den tid, som han med hänsyn till antalet inkomna besvär kan disponera för detta ändamål. Vid bedömande av taxeringsbördans storlek å landskontoren synes slutligen hänsyn böra tagas till deklARATIONERNAS beskaffenhet, d. v. s. till antalet bilagor och andra taxeringsuppgifter.

För att få en mera klar bild av arbetsbördans fördelning torde man kunna hänföra 60 procent till behandling av besvär och 40 procent till granskning av deklARATIONER och uppgifter m. m., och om man i enlighet därmed evalverar i bifogade sammanställning uppgivet antal inkomna besvär och deklARATIONER, (Stockholms stad ej medräknad) och till antalet deklARATIONER lägger 10 procent av dels antalet bilagor och dels antalet uppgifter, erhålles följande poängvärde (avrundat till jämna tusental) av arbetsbördan å de olika länens taxeringsavdelningar.

Stockholms län	1,013	Göteborgs och Bohus län	1,374
Uppsala län	461	Älvsborgs län	912
Södermanlands län	505	Skaraborgs län	632
Östergötlands län	674	Värmlands län	727
Jönköpings län	578	Örebro län	589
Kronobergs län	389	Västmanlands län	487
Kalmar län	753	Kopparbergs län	822
Gotlands län	136	Gävleborgs län	641
Blekinge län	406	Västernorrlands län	1,064
Kristianstads län	508	Jämtlands län	421
Malmöhus län	1,302	Västerbottens län	835
Hallands län	390	Norrbottnens län	535

L ä n	Besvär till Kammarrätten rörande taxering		Besvär och ansökan till länsprövningsnämnden				Besvär och ansökan till särskilda prövn.-nämnden	I ink. längd upptagna skattskyldiga	Ink. deklara-tioner	Bil. till ink. dekl.	Andra taxerings-uppgifter	Taxe-rings-inspek-tör	Taxe-rings-inspek-tör	Taxe-rings-inspek-tör-arvode motsva-rande
	1939	1940	1939	1940	1942	1943								
Stockholms stad	990	645	1,940	2,342	1)	1)	683	390,500	388,168	1)	811,000	—	—	—
Stockholm	258	394	1,071	1,142	1,800	1,918	678	142,978	141,952	83,601	200,686	1	—	1
Uppsala	112	193	744	703	1)	1)	116	64,651	64,671	29,371	90,274	—	1	—
Södermanland	136	256	643	668	1)	1)	125	88,579	90,697	35,247	121,223	—	1	—
Östergötland	121	186	796	765	1,153	1,386	382	141,966	145,047	61,667	156,458	1	—	1
Jönköping	133	143	915	860	1,172	1,170	190	105,485	107,093	54,426	120,426	1	—	1
Kronoberg	141	158	612	572	1)	1)	133	57,061	51,938	30,724	61,073	—	—	1
Kalmar	219	182	1,159	1,225	1,627	1,460	313	90,652	81,555	46,003	126,263	1	—	1
Gotland	41	26	305	237	1)	1)	39	22,225	18,000	11,778	26,296	—	—	—
Blekinge	116	121	560	630	1)	1)	167	55,235	46,182	25,999	83,446	—	—	1
Kristianstad	121	147	662	720	1,049	1,157	157	104,961	101,060	59,788	110,950	1	—	1
Malmöhus	210	399	1,365	1,592	2,672	3,039	537	270,013	288,711	126,513	388,959	1	1	1
Halland	120	163	485	539	1)	1)	131	67,047	62,595	33,023	72,725	—	1	—
Göteborgs och Bohus	328	512	1,581	1,580	2,444	2,397	727	244,391	260,150	96,896	315,042	1	1	1
Älvsborg	293	276	1,384	1,362	2,017	1,986	366	153,415	125,180	60,175	179,803	1	—	1
Skaraborg	215	220	892	891	1,266	1,391	236	103,775	103,116	53,582	106,065	1	—	1
Värmland	238	255	1,267	1,071	1,947	1,914	234	105,640	107,889	54,712	197,631	1	—	1
Örebro	180	122	795	886	1,300	1,238	197	106,990	103,357	45,730	228,924	1	—	1
Västmanland	245	198	816	694	1)	1)	156	77,078	75,026	29,251	101,538	—	1	—
Kopparberg	267	377	1,307	1,206	2,201	2,130	229	104,989	109,099	52,106	184,973	1	—	1
Gävleborg	175	170	1,197	978	1,320	1,576	218	111,582	100,285	45,415	168,536	1	—	1
Västernorrland	631	540	1,877	1,648	2,689	2,739	257	103,627	106,852	51,942	216,766	1	—	1
Jämtland	224	116	906	696	1)	1)	167	50,927	34,840	20,343	119,082	—	—	1
Västerbotten	266	200	1,926	1,403	2,600	2,930	332	75,466	68,468	40,421	246,644	—	1	—
Norrbottn	226	204	1,048	828	1)	1)	196	64,360	49,558	27,396	152,335	—	1	—

1) Uppgift föreligger ej.

Såsom den härvid fogade sammanställningen även visat, är antalet besvär ingen tillfällighet utan av så bestående art, att man måste räkna därmed. Det må understrykas, att länsstyrelsen i Västerbotten år 1939 hade största antalet besvär inom landet, överträffades åren 1940 och 1942 endast av Malmöhus och Västernorrlands län samt år 1943 endast av Malmöhus län.

Med anledning härav har Kungl. Maj:t även medgivit länsstyrelsen i Västerbottens län att såväl år 1942 som 1943 anställa två biträdande landskamrerare. Det måste därför synas i hög grad märkligt, att länsstyrelsen i den kungl. propositionen endast erhållit en taxeringsinspektör i 21 lönegraden.

Enligt förestående poängberäkning kommer Västerbottens län som nr 6 och synes på god väg att inta en än främre plats. På grund av taxeringsarbetets tyngd äro sedan 1938 i Sockholms, Malmöhus, Göteborgs och Bohus samt Västernorrlands län anställa e. o. assessorer.

Då det framstår som uppenbart, att Västerbottens län i här förevarande avseende hör till de mest arbetstyngda, synes det icke mer än skäligt, att länsstyrelsen tilldelas två taxeringsinspektörsbefattningar, varav en i 24 lönegraden och en i 21 lönegraden.

§ 55 taxeringsförordningen.

I syfte att bereda intendenten lättnad i arbetsbördan synes taxeringsrevisor böra erhålla rätt att utfärda anmaning, som i 32 § 3 mom. eller 35 § 2 mom. första stycket taxeringsförordningen sägs, och jämväl taxeringsinspektör rätt till anmaning enligt sistnämnda bestämmelsen.

På grund av det sålunda anförda hemställes,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ny taxeringsförordning måtte, med beaktande av vad i denna motion anförts, vidtaga däri föreslagna förändringar i förslaget.

Stockholm i oktober 1943.

Uddo R. Jacobson.

Eric Hansson.

Andreas Nilsson.

E. Oskar Åkerström.